

Arrest

nr. 265 110 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit en oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 februari 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 februari 2018 om internationale bescherming. Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn, geregistreerd bij UNRWA en bent u op (...)1989 geboren in het Ain el Hilweh kamp in Libanon. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. In 2007 was u aangesloten bij een fanfare gelieerd aan Fatah. U gaf eveneens les aan de bandleden. U werd door Jund el Sham en Osmat el Ansar, waar uw neven lid van zijn, in elkaar geslagen omdat muziek spelen haram is. U ging vervolgens niet meer naar de Tahtani straat, waar hun centra zich bevinden, legde uw muzikale activiteiten neer en vatte een opleiding tot juwelenmaker aan ergens buiten het kamp. In 2008 ging u naar Dubai in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) om er aan de slag te gaan in een transportbedrijf. U werkte hier tot 2015. U had elk jaar een maand verlof dewelke u meestal in Libanon opnam waar meerdere van uw familieleden nog verbleven. In 2009 tijdens uw vakantie naar Libanon viel uw vader van de ladder en raakte ernstig gewond. De man die de elektriciteitsfacturen regelde kwam langs en vroeg te betalen. U wilde de facturen zien. Die had hij echter niet mee waarop u weigerde te betalen. De man sneed vervolgens de stroomtoevoer af. U sloeg hem in elkaar en hij ging naar het met Fatah gelieerde comité van A. A. S. (...) en beschuldigde uw familie. Uw huis werd aangevallen en de auto van uw vader werd vernield. Uiteindelijk stopte het gevecht en A. A. (...), een Fatah/Fida (Palestine Democratic Union) lid, zei tegen uw vader dat zijn kinderen maar beter het kamp konden verlaten. Aangezien u het Ain el Hilweh kamp niet binnen mocht, logeerde u bij Z. N. Z. (...), een dame met wie u een relatie had. Ze achtte het opportuun om naar Europa te reizen daar er een grote exodus van Syriërs aan de gang was. U verbleef soms ook bij een vriend in het dorp Miye. Een christelijk dorp bij het Palestijnse kamp Mieh Mieh. . In 2011, 2012 of 2013 sloot uw broer zich aan bij Hezbollah. U kon hem overtuigen hier terug uit te stappen wat niet in goede aarde viel bij Hezbollah. U werd ergens tijdens deze periode meegenomen en een tiental dagen vastgehouden. In 2014 toen u op bezoek was in Libanon logeerde u bij uw vriend in Miye. Er werd op de deur geklopt en u werd meegenomen door de Libanese politie. U werd gevraagd wat u bij uw vriend deed en wat u over uw neven M. (...) en H. M. (...), die zouden hebben deelgenomen aan de gevechten in het kamp Nahr al-Bared tussen de groepering van Shaker al-Absi (Fatah al-Islam) en het Libanese leger, kon vertellen. U werd ervan beschuldigd als spion voor Jund el Sham te werken. Toen ze zich ervan vergewist hadden dat u in het buitenland verbleef, besloten ze u te vragen om als spion voor hen te werken en dus informatie over uw neven aan de Libanese autoriteiten over te dragen. U weigerde dit. U werd gedurende een maand en half opgesloten waardoor u te laat terug was voor uw werk in Dubai. Uw werkvergunning werd beëindigd en u diende het land te verlaten als u niet snel een andere betrekking vond.

U vertrok in oktober of november 2015 naar Rusland. U reisde verder naar Noorwegen waar u gedurende drie maanden verbleef. U zette uw reis verder via Zweden en Denemarken tot u in oktober in Duitsland aankwam waar u Z. (...) vervoegde en waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Jullie verbleven acht maanden samen in Duitsland. Z. (...) ging daarna naar de Verenigde Arabische Emiraten waar ze in het huwelijksbootje stapte. Uw verzoek werd afgewezen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar dit mocht niet baten. U besloot dan verder te reizen naar België waar u op 19 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer, een kopie van uw identiteitskaart, een originele UNRWA registratie kaart, een kopie van het familie record van UNRWA, en een attest van UNRWA in verband met de steun die u kreeg, twee originele documenten een in verband met uw vader en een in verband met uw uw moeder, een getuigschrift van het volkscomité dat uw woonplaats in Baraksaat bevestigt, een attest van de militaire inlichtingendienst waar u mee wil aantonen dat u bedreigd werd, een attest van Fatah dat bevestigt dat u een inwoner van Ain el Hilweh bent, een attest van het volks comité in verband met de problemen, dossier van de Duitse asielinstanties en een rapport over de algemene situatie in Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst 1D sluit alleen personen uit die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk (en kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming) de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in 2008 naar de Verenigde Arabische Emiraten verhuisde waar u tot 2015 woonde en werkte. U bezocht wel geregeld Libanon waar u familieleden, vrienden en een relatie had. U bent in oktober 2015 vanuit de Verenigde Arabische Emiraten vertrokken naar Rusland en zo doorgereisd naar Europa (CGVS p.7). De Verenigde Arabische Emiraten bevinden zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. U verklaarde voorts zelf dat u in Libanon wel geregistreerd was bij UNRWA, maar er geen bijstand van kreeg (CGVS p.5).

Daar u niet daadwerkelijk (en recent) de bijstand van UNWRA heeft ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u twee landen van gewoonlijk verblijf had alvorens internationale bescherming aan te vragen, in casu Libanon en de Verenigde Arabische Emiraten. In de Verenigde Arabische Emiraten zou u niet meer kunnen verblijven aangezien uw verblijfsvergunning op basis van werk verlopen is (CGVS p. 8). Volgens uw verklaringen zou u niet meer naar Libanon kunnen terugkeren omwille van problemen die u ondervond met de Libanese autoriteiten die u als spion willen rekruteren en omwille van problemen met zowel Fatah, Jund el Sham en Hezbollah. Verder wijst u nog op de algemene situatie.

In eerste instantie dient evenwel te worden vastgesteld dat u in 2015 al een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen en in Duitsland in 2016 eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. In Noorwegen zou u de uitkomst van uw asielprocedure niet hebben afgewacht aangezien u zich toen bij uw toenmalige vriendin in Duitsland wilde vestigen. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw wens om zich bij uw vriendin te voegen wijst dit gedrag niet op een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming. De Duitse asielinstanties als ook de Duitse beroepsinstanties waren daarenboven van mening dat u geen nood had aan internationale bescherming. Opnieuw een ernstige indicatie dat u geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming heeft.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek in Duitsland allerminst overeenstemmen met de motieven die u in België opwerpt. In Duitsland verklaarde u dat u problemen had met Hezbollah omdat u uw broer overtuigde niet meer met Hezbollah samen te werken. U zou omwille hiervan twee maanden en achttien dagen gevangen genomen zijn. Deze verklaringen worden door uw Belgische advocaat eveneens aangehaald in het kader van de Dublin procedure (zie administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat

het Hezbollah probleem een oud probleem was dat niet meer relevant was (CGVS p.15). U heeft er niet eens melding van gemaakt tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U slaagde er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelfs niet meer in om het beweerde probleem enigszins te dateren. Het probleem vond plaats ergens tussen 2011 en 2013, zo zegt u (CGVS p.19). U verklaarde voorts dat u slechts een tiental dagen vastgehouden werd door Hezbollah terwijl het volgens uw Duits dossier om een gevangenschap van twee maanden en achttien dagen ging, hetgeen toch een wezenlijk verschil is. U werd hiermee geconfronteerd en u stelde enkel dat u een beetje overdreven had bij de Duitse asielinstanties (CGVS p.20).

Voorts beweerde u dat u al de andere problemen eveneens aangehaald had in het kader van uw procedure in Duitsland. Na lezing van de beslissing van de Duitse asielinstanties, blijkt dat hier geen enkele melding van wordt gemaakt. U haalde hieromtrent aan dat u toch niet kon weten wat u vijf jaar geleden gezegd had (CGVS p.11).

De vaststelling dat de asielmotieven die u in Duitsland opperde, dermate verschillen van wat u in België verklaart aan de asielinstanties is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts blijken er niet alleen discrepanties te bestaan tussen uw verklaringen in Duitsland en België, ook tussen de verklaringen die u afgelegde tijdens het gehoor op de DVZ en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS duiken er wezenlijke verschillen op. U verklaarde bij de DVZ dat u problemen ondervond met uw neef H. (...) omwille van uw muzikale activiteiten. U was muzikant van 2007-2015, hetgeen al niet strookt met de verklaringen afgelegd op het CGVS waar u slechts een jaartje als muzikant werkte en verder enkel uitbetaald werd (zie vragenlijst CGVS, CGVS p.14). Op de DVZ zou uw neef, H. A. S. (...), u verschillende keren gewaarschuwd hebben. U zou immers door Jund el Sham omwille van uw muziek gevisieerd worden (zie vragenlijst CGVS). Tijdens het gehoor op het CGVS maakt u slechts melding van één incident tijdens een mars door het kamp. Uw trompet werd er stuk gemaakt. U besloot vervolgens uw muzikale activiteiten neer te leggen, waarna u ook geen problemen meer ondervond (CGVS p.15, p.16). Voorts koppelde u tijdens uw gehoor op de DVZ een detentie van een maand en achttien dagen aan een incident met een elektriciteitsman die u in elkaar sloeg en dateert u deze in het jaar 2013-2014. Naar aanleiding van dit incident werd u opgesloten voor een periode van een maand en achttien dagen om uiteindelijk zonder veroordeling weer vrij gelaten te worden (vragenlijst CGVS). Tijdens het gehoor op het CGVS linkt u deze detentie aan de verdenking dat u zou spioneren voor Jund el Sham. U gevraagd of u nog op een ander moment gedetineerd was, antwoordde u dat u in verband met het probleem van Hezbollah ook een week of tien dagen opgesloten (CGVS p.19). Iets waarover u bij de DVZ met geen woord repte. Bovendien maakte u evenmin melding een detentie door de Libanese autoriteiten of hun beweerde poging om uw te rekruteren als spion.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw totale asielaanspraak.

Verder kan er aangestipt worden dat uw beweerde problemen met Jund el Sham begonnen in 2007 naar aanleiding van uw deelname aan een optocht van een fanfare in Ain el Hilweh. U zou gedurende een jaar muzikale activiteiten uitgevoerd hebben voor Fatah (CGVS p.14). U gaf eveneens les aan de andere muzikanten. Begin 2007 zou het tot een aanvaring gekomen zijn met leden van Jund el Sham die jullie muziek als haram bestempelden (CGVS p.15). Uw trompet werd afgepakt en stuk gemaakt door uw neef H. el S. (...). Na dit incident bent u gestopt met muziek maken en lesgeven in het kamp (CGVS p.15). U volgde een opleiding tot juwelenmaker ergens buiten het kamp en u verliet het land om u te vestigen in VAE eind 2008 (CGVS p.16). U heeft aldus nog een kleine twee jaar in Libanon verbleven na het beweerde voorval met de trompet, alvorens naar de VAE te verhuizen. U verbleef zelfs nog steeds in het kamp, maar u vermeed de straat waar Jund el Sham het voor het zeggen had. U heeft geen andere problemen ondervonden gelinkt aan het incident in 2007. Aangezien u uw activiteiten neerlegde heeft u geen problemen meer meegemaakt, zo zegt u (CGVS p.16). Dit eenmalige beweerde incident kan niet gelden als een systematische en persoonlijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U stelt dat u misschien nog wel iets zou meemaken bij terugkeer naar Libanon (CGVS p.16). Dit is louter hypothetisch en kan u niet aannemelijk maken. U bent tussen 2008 en 2015 nog verschillende keren in Libanon geweest, zonder problemen te ondervinden gelinkt aan uw muzikale activiteiten. U kan bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging anno 2020 gelinkt aan deze activiteiten aannemelijk maken.

U verklaarde voorts dat u in 2009 een probleem ondervonden zou hebben naar aanleiding van een elektriciteitscontrole die uit de hand liep. U zou daar iemand in elkaar geslagen hebben. Deze persoon

behoorde naar uw zeggen tot een onderafdeling van Fatah, Fida genaamd. Na het incident werd jullie huis aangevallen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw ouders nog steeds in het kamp wonen. Ze hebben na het éénmalige incident geen problemen meer ondervonden. U bent er echter van overtuigd dat ze nog steeds uw hoofd willen (CGVS p.17). Ook dit is een louter hypothetische stelling die u op geen enkele manier kan hard maken. Er kan immers verwacht worden dat de organisatie die uw hoofd wil, wel enige druk op uw familie zou zetten om hun doel te verwezenlijken. Meer nog uit uw verklaringen blijkt dat u meent dat Fida tot Fatah behoort. Ondanks dat ze uw hoofd willen, bleef Fatah u nog wel een loon uitbetalen. Dit druist natuurlijk helemaal in tegen uw voorgaande bewering dat men uw hoofd wil (CGVS p.17). U vertelde dat u in het zwart betaald wordt en Fatah geen macht heeft over de Fida partij. Daar u Fida als een dochterorganisatie van Fatah voorstelt, is het niet aannemelijk dat ze iemand die ze viseren een loon gaan uitbetalen. U heeft persoonlijk tijdens uw latere bezoeken in Libanon ook geen enkel probleem meer gehad gelinkt aan het incident met de elektriciteitsfactuur. Verder kan er eveneens verwezen worden naar wat er supra reeds vermeld werd met name dat u tijdens het gehoor op DVZ deze gebeurtenis in 2014 dateert én er bovendien een celstraf van een maand en achttien dagen aan vast hing. Dit alles doet concluderen dat de geloofwaardigheid van het door u verhaalde probleem ver zoek is.

U verklaarde voorts dat u bij uw laatste bezoek aan Libanon opgepakt werd door de Libanese politie. Men verdacht u er volgens uw verklaringen eerst van te spioneren voor uw neven die behoren tot Jund el Sham om daarna u te willen rekruteren om op uw neven te spioneren (CGVS p.18). Ook hier kan u het CGVS niet van overtuigen. U verblijft sinds 2008 quasi onafgebroken in de VAE, hetgeen de Libanese autoriteiten ook achterhaald hadden. Het is in dat opzicht volledig nutteloos om u te rekruteren als spion. U werd geconfronteerd met deze bemerking, waarop u verklaarde dat u hun verblijfplaatsen kende en u wist dat M. (...) eens naar Naher el Bared was gegaan en H. (...) naar Syrië (CGVS p.20). U voegde er verder ook aan toe dat de meeste mensen wisten waar uw neven verbleven, in dat opzicht is uw informatie dan ook waardeloos. U weigerde in te gaan op het aanbod van de Libanese autoriteiten, waarna men u vrij liet. U heeft verder niets meer van de Libanese autoriteiten vernomen. Ook uw familie, die wel permanent in Libanon verblijven, werden niet aangesproken over u of om eventueel zelf te spioneren (CGVS p.19). U verklaarde dit keer dat uw detentie van een maand en achttien dagen aan deze gebeurtenis te koppelen was. U koppelt uw detentie die steeds exact een maand en achttien dagen bedraagt aan drie verschillende gebeurtenissen hetgeen in ernstige mate uw geloofwaardigheid ondergraaft.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw UNRWA documenten tonen louter aan dat u in Libanon bij UNRWA geregistreerd was maar dat u geen speciale steun van de organisatie verkreeg. Met uw identiteitskaart ondersteunt u uw identiteit. De gekopieerde pagina's van uw paspoort illustreren dat u terugreisde naar Libanon, u kan hier de door u aangehaalde vervolgingsfeiten echter niet mee aannemelijk maken. U wilde met een attest van het volkscomité aantonen dat u van Baraksaat afkomstig bent. Ook dit wijzigt de appreciatie van uw asielmotieven niet. Het document waar u uw problemen van 2009 mee wil ondersteunen is op uw aanvraag negen jaar na datum aangemaakt en heeft aldus een te sterk gesolliciteerd karakter. Bovendien hebben documenten slecht bewijswaarde wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen bij u niet het geval is. Hetzelfde kan gezegd worden in verband met het documenten van Fatah. In verband met de documenten aangaande uw verblijf in de VAE, toont u aan dat uw verblijfsstatus daar opgeheven is, hetgeen in deze appreciatie niet betwist wordt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon

geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

U verwijst verder nog naar de algemene situatie voor Palestijnen in Libanon.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen kan dit evenwel niet worden afgeleid. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid gezien bovenstaande vaststellingen nihil genoemd mag worden.

Wat er ook van moge zijn, uw broer Hu. (...) verblijft momenteel klaarblijkelijk in het kamp Ain el Hilweh. Hij zou recentelijk werkloos geworden zijn aan gezien het transportbedrijfje van zijn schoonvader dat diepvriesvoedsel verplaatste de activiteiten diende neer te leggen omwille van de huidige demonstraties. Er werd een importstop ingevoerd waardoor de zaak momenteel op non actief staat (CGVS p.5). Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze situatie mogelijk slechts tijdelijk is. Uw broer Ha. (...) zorgt momenteel voor uw ouders in Baraksaat, Ain el Hilweh. Uw zus M. (...) is gehuwd en woont bij haar schoonfamilie in de VAE (CGVS p.6). Ook uw broer M. (...) woont en werkt in de VAE sinds de afgelopen drie jaar. Hij werkt er in de autoverkoop (CGVS p.6). Volgens u zou hij maar net genoeg verdienen om in zijn eigen kosten te voorzien, en niet in staat zijn om de familie financieel te onderhouden. Dit is evenwel weinig waarschijnlijk. Uw vader is gehandicapt, lijdt aan diabetes en heeft een hoge bloeddruk. Uw moeder haar linkerborst werd geamputeerd en ze heeft schildklierproblemen (p.12). Uw ouders wonen in de woning die oorspronkelijk van uw grootvader was, ze betalen bijgevolg geen huur en hebben recht op bijstand van de UNRWA. U heeft bij terugkeer naar Libanon dan ook een dak boven uw hoofd en zelf bovendien ook toegang tot de bijstand van UNRWA. U slaagde er bovendien in om jaarlijks op vakantie te gaan naar Libanon waarbij u ook buiten de vluchtelingenkampen kon verblijven. Verder bekostigde u een reis naar Europa hetgeen toch op enige financiële ruimte wijst.

Uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de Duitse asielinstanties eerder ook al tot dezelfde conclusie kwamen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 55/4, 57/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de “*motiveringsvereiste*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) door de bestreden beslissing te nemen “*machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken*” en dat het CGVS “*een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht*”. Verder blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de hoorplicht.

Verzoeker stelt vooreerst dat de bestreden beslissing voorhoudt te beslissen op grond van het land van gewoonlijk verblijf en daartoe Libanon aanwijst, daar waar hij de Palestijnse nationaliteit heeft en zijn land van gewoonlijk verblijf de Verenigde Arabische Emiraten (hierna: VAE) betreft, hoewel “*geen enkel feit met betrekking tot dit land wordt onderzocht*”. Hieruit volgt, zo betoogt verzoeker, dat de bestreden beslissing het “*land van herkomst*” neemt als referentie voor de beoordeling *in casu* en niet het land van zijn nationaliteit, daar waar hij wel degelijk een nationaliteit heeft, namelijk de Palestijnse, en dat deze nationaliteit overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève determinerend is. Hij geeft aan een aantal “*nieuwe stukken*” te willen aanbrengen als “*verweer*” tegen de bestreden beslissing. Het betreft

een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk en arresten van de hoven van beroep van respectievelijk Brussel, Antwerpen en Gent (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-6). Verzoeker licht toe dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van voormelde hoven van beroep eenieder van Palestijnse oorsprong of etnie als persoon van Palestijnse nationaliteit dient te worden beschouwd in de zin dat hij de nationaliteit heeft van de Palestijnse staat. Hij meent dat hij daardoor ook van Palestijnse nationaliteit is en dat daarbij van belang is *“dat men blijkbaar van rechtswege Palestijn is gelet op diens afstamming”*. Verzoeker betoogt verder dat de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk reeds oordeelde dat de erkenning als vluchteling niet inhoudt dat men zijn nationaliteit verliest en stelt dat de nationaliteit van een persoon bepalend is voor het al dan niet toekennen van een statuut en dat het tot voor kort zo was dat personen uit de Palestijnse gebieden met een verblijfsrecht in deze gebieden erkend werden als politiek vluchteling omdat zij het Palestijnse grondgebied niet mochten betreden, zoals voor hem het geval zou zijn. Verzoeker wijst er verder op dat hij niet geboren is in de gebieden van de Palestijnse Autoriteit en dat noch hij noch zijn ouders er ooit gewoond hebben, zodat het vaststaat dat hij geen verblijfspapieren kan verwerven. Hieruit volgt volgens verzoeker dat hij dient te worden erkend als vluchteling of minstens de subsidiaire bescherming dient te krijgen. Het is volgens verzoeker ook zo dat hij *“geen Palestijnse identiteitskaart noch enig Palestijns nummer heeft in de zin van de gebieden grenzende aan de Staat Israël”*, dat hij er geen economische activiteit heeft kunnen ontplooiën noch enig netwerk heeft en dat voorts de situatie in de Palestijnse gebieden zeer erbarmelijk is. Verzoeker merkt op dat er in ieder geval geen enkele vermelding, laat staan enige motivering, is te vinden nopens zijn nationaliteit, zodat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is. Verzoeker herhaalt dat zijn land van gewoonlijk verblijf de VAE is, waar hij geen verblijfsvergunning meer heeft. Hier zou het volgens hem ook volstaan vast te stellen dat er geen enkel bestaan meer mogelijk is in de VAE. Verzoeker voegt hieraan toe dat een land waar men hoogstens een vakantieperiode verblijft – verzoeker doelt wellicht op Libanon – uiteraard geen land van gewoonlijk verblijf is.

Voorts merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing blijkbaar gewag maakt van het statuut van diens neef als erkend vluchteling, *“zonder dat evenwel enig motief wordt weergegeven waarom dit eventueel niet relevant zou kunnen zijn voor zijn zaak”*. Hij meent dat de bestreden beslissing niet toelaat te controleren of er motieven en elementen te zijnen gunste zijn om een statuut te kunnen verwerven en dat de bestreden beslissing op dit punt niet gemotiveerd is.

Verder merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing geen enkele analyse maakt met betrekking tot de VAE en dat nergens wordt gemotiveerd waarom zijn verblijfsstatus in de VAE niet relevant zou zijn, terwijl uit zijn dossier blijkt dat het land van (gewoonlijk) verblijf relevant is voor de beoordeling en dit sedert jaar en dag de VAE is, *“nu Libanon daar bij gebreke aan echt verblijf niet echt in aanmerking kan komen”*.

Vervolgens voert verzoeker een inhoudelijk betoog tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem uiteengezette persoonlijk vluchtrelaas.

Verder laat verzoeker gelden dat men het feit dat er bijstand wordt verleend door het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) niet mag verwarren met het feit dat deze bijstand onvoldoende is. Hij stelt dat er thans sprake is van een zeer grote crisis bij UNRWA en verwijst in dit verband naar een uittreksel uit het rapport *“The ongoing UNRWA crisis: Context, dimensions, prospects and responses”* van augustus 2018 (stukkenbundel verzoeker, stuk 8).

Tot slot voert verzoeker een betoog tegen de motieven van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en de situatie in het kamp Ein El Hilweh en verwijst hij in dit verband naar de persartikels die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 9-11).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 15 maart 2018 (stuk 3);
- een arrest van het hof van beroep te Brussel van 5 juni 2018 (stuk 4);
- een arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 10 april 2019 (stuk 5);
- een arrest van het hof van beroep te Gent van 27 juni 2019 (stuk 6);
- het artikel *“Residents without Status. The Gaza Strip”* uit niet vermelde bron van 21 juli 2013 (stuk 7);
- een uittreksel uit de paper *“The ongoing UNRWA crisis: Context, dimensions, prospects and responses”* van Al-Zaytouna Centre for Studies and Consultations and the Lebanese-Palestinian Dialogue Forum of the Common Space Initiative van augustus 2018 (stuk 8);

- het artikel *“Opnieuw ruim honderd gewonden bij demonstraties in Libanon”* van NOS van 19 januari 2020 (stuk 9);
- het artikel *“Demonstraties Libanon aangewakkerd, tientallen gewonden bij protestmars”* van NU van 18 januari 2020 (stuk 10);
- het artikel *“Geweld in Libanon is weer helemaal terug: dit is er aan de hand”* van RTL Nieuws van 16 december 2019 (stuk 11).

2.2.2. Op 30 november 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 (update) voegt en waarin zij refereert aan de COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020.

2.2.3. Op 30 november 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- het artikel *“Who is to blame for Lebanon’s crisis?”* van Al Jazeera van 23 mei 2020 (stuk 12);
- het rapport *“Pulling Lebanon out of the Pit”* van International Crisis Group van 8 juni 2020 (stuk 13);
- het artikel *“Palestinians in Lebanon say coronavirus help is too little, too late”* uit The New Humanitarian van 27 mei 2020 (stukken 14 en 19);
- het artikel *“COVID-19 spells disaster for Palestinians in Lebanon”* van The Electronic Intifada van 27 april 2020 (stuk 15);
- het artikel *“Lebanon is weighing full lockdown in fight against covid”* van Middle East Monitor van 10 november 2020 (stuk 16);
- het persbericht *“Lebanon: Direct COVID-19 Assistance to Hardest Hit. Inadequate Government Response Creates Risk of Hunger for Many”* van Human Rights Watch van 8 april 2020 (stuk 17);
- het artikel *“Palestinian refugee camps in Lebanon are facing Covid-19 alone”* van Middle East Monitor van 14 oktober 2020 (stuk 18);
- het persbericht *“Lebanon: Hospital Crisis Endangering Health. Government Should Make Payments, Address Dollar Shortage”* van Human Rights Watch van 10 december 2019 (stuk 20);
- het artikel *“Worse than the war’: Hunger grows in Lebanon along wit anger”* van Al Jazeera van 19 april 2020 (stuk 21);
- een uittreksel uit de *“Briefing Notes”* van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge betreffende Libanon van 4 mei 2020 (stuk 22);
- het Country of Origin Report *“Lebanon. Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon”* van Danish Immigration Service van maart 2020 (stuk 23);
- de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 (update) (stuk 24);
- het arrest nr. 232 797 van 18 februari 2020 van de Raad (stuk 25);
- uittreksels uit diverse *“Briefing Notes”* van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 26 oktober 2020 (stuk 26 a), 9 november 2020 (stuk 26 b) en 16 november 2020 (stuk 26 c);
- het origineel van de verklaring van UNRWA van 7 januari 2020 die reeds werd neergelegd op het CGVS (stuk 27);
- een afdruk van de website van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor Libanon (stuk 28).

2.2.4. Op 10 augustus 2021 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- de NANSEN-bijdrage *“De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon”* (stuk 30);
- een document waarnaar verwezen wordt middels de link <https://www.mtv.com.lb/News/1189468> (stuk 31);
- het artikel *“With the gradual lifting of support. What are the expected scenarios that await the Palestinian refugees in Lebanon?”* van Palestinian Institution for Human Rights van 1 juli 2021 (stuk 32);
- het artikel *“UN says US aid for Palestinian refugees will not cover the shortfall”* van Arab News van 29 januari 2021 (stuk 33);
- het persbericht *“UNRWA Raises Alarm on the Situation of Palestine Refugees in Lebanon”* van UNRWA van 1 april 2021 (stuk 34);
- het artikel *“As Lebanon nears collapse, EU debates sanctions”* van DW van 2 juli 2021 (stuk 35);
- het artikel *“World Bank: Lebanon economic crisis among world’s worst since 1850s”* van TRT World van 1 juni 2021 (stuk 36);

- beslissingen van het CGVS inzake de behandeling van Palestijnse dossiers (stukken 37 en 38);
- het artikel "*Le besoin de protection des réfugiés Palestiniens de Gaza et du Liban*" van Nansen van 21 juni 2021 (stuk 39).

2.2.5. Op 3 september 2021 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij het origineel voegt van de UNRWA-registratiekaart die hij reeds heeft voorgelegd op het CGVS (stuk 40).

2.2.6. Op 29 oktober 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Lebanon – Palestinian territories – Jordan. The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*" van 23 februari 2021 (update) voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 55/4, 57/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze artikel 49 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het verblijfsrecht van de als vluchteling erkende vreemdeling, en artikel 57/6 van die wet, dat betrekking heeft op de bevoegdheid van het CGVS, *in casu* geschonden zouden zijn. Wat betreft artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling betrekking heeft op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar nergens uit het administratief dossier blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Verzoeker geeft in het verzoekschrift evenmin aan op welke wijze hij artikel 18 van het Handvest, dat het recht op asiel garandeert, en artikel 19 van het Handvest, dat het verbod op refoulement inhoudt, *in casu* geschonden acht. Wat de aangevoerde schending van artikel 19 van het Handvest betreft, dient er overigens op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Tot slot licht verzoeker evenmin toe op welke wijze hij de hoorplicht *in casu* geschonden acht of hoe er in hoofde van verwerende partij sprake zou zijn van machtsmisbruik.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *uncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt omdat de VAE zich buiten het mandaatgebied van UNRWA bevinden en hij zelf verklaarde dat hij in Libanon wel geregistreerd was bij UNRWA, maar er geen bijstand van kreeg en dat (B) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van die wet nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, (ii) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, (iii) er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, en (v) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot

of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

In de bestreden beslissing neemt de commissaris-generaal het standpunt in dat, waar niet wordt betwist dat verzoeker geregistreerd is bij UNRWA, hij niettemin niet kan worden beschouwd als vluchteling die onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt daar hij niet heeft aangetoond daadwerkelijk en kort vóór het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen. De commissaris-generaal wijst in dit verband op verzoekers verklaringen volgens de welke hij in 2008 naar de VAE verhuisde en er tot 2015 woonde en werkte – met dien verstande dat verzoeker geregeld een bezoek bracht aan Libanon, waar hij familieleden, vrienden en een relatie had – en in oktober 2015 vanuit de VAE naar Rusland vertrok en vervolgens doorreisde naar Europa. Aldus leidt de commissaris-generaal uit het feit dat verzoeker in de jaren voor zijn komst naar België buiten het mandaatgebied van UNRWA heeft verbleven af dat hij niet kort vóór het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. De commissaris-generaal wijst er tevens op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in Libanon wel geregistreerd was bij UNRWA maar er geen bijstand kreeg.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar op 29 oktober 2021 neergelegde aanvullende nota aangeeft dat zij in het licht van recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 13 januari 2021 in de zaak *Bundesrepublik Deutschland t. XT (C-507/19)* haar beleid gewijzigd heeft, “*in die zin dat een verzoeker die als Palestina vluchteling bij UNRWA geregistreerd is, in het mandaatgebied van UNRWA verbleven en er daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen (zie NPO, p. 5), wel geacht wordt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen*”. Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij haar standpunt wijzigt en erkent dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt.

In casu wordt aldus niet betwist dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, zoals ook blijkt uit de door hem op het CGVS voorgelegde documenten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, map met ‘documenten’, nrs. 5-7) en afgelegde verklaringen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Evenmin wordt betwist dat verzoeker van 2008 tot 2015 over een verblijfsrecht beschikte in de VAE, maar thans niet meer kan terugkeren naar de VAE daar de verblijfsvergunning op basis van de tewerkstelling die hij er had inmiddels verlopen is, wat verzoeker heeft gestaafd met documenten (adm. doss., stuk 16, map met ‘documenten’, nr. 4). De kritiek op het feit dat *in casu* geen enkele analyse heeft plaatsgevonden met betrekking tot de VAE, welke staat volgens verzoeker in aanmerking dient te worden genomen als zijn land van gewoonlijk verblijf, is dan ook niet pertinent. Bijgevolg besluit de Raad dat verzoeker aantoonde dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Er kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied

levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en artikel 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

De Raad merkt nog op dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet er in samenhang met artikel 1, D van het Verdrag van Genève toe strekt personen die de bescherming of bijstand genieten van “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen*”, *in casu* UNRWA, uit te sluiten van de bescherming die geboden wordt onder het Verdrag van Genève, net omdat zij in hun hoedanigheid van Palestijnse vluchtelingen reeds een bijzonder statuut genieten bij UNRWA. Enkel wanneer zou blijken dat de aldus genoten bescherming of bijstand “*om welke reden dan ook*” heeft opgehouden te bestaan, zonder dat de positie van betrokkenen definitief is geregeld in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de VN, vallen zij onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, en dit van rechtswege. Daartoe dient te worden nagegaan of UNRWA nog steeds in staat is zijn opdracht te vervullen overeenkomstig zijn mandaat in het gebied waar de betrokkenen hun gewoonlijke verblijfplaats hadden en of hun vertrek uit dit gebied al dan niet zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil, zoals uiteengezet in voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Het is evident dat de beoordeling op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient plaats te vinden ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf, zijnde het mandaatgebied van UNRWA, en het houdt geen steek dat daarbij het land van nationaliteit van de betrokkene bepalend zou zijn. Bijgevolg doet de discussie of verzoeker al dan niet de Palestijnse nationaliteit bezit *in casu* niet ter zake.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “*om welke reden ook is opgehouden*”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift (onder meer) aan “*(d)at er thans sprake is van een zeer grote crisis in het UNRWA*” en verwijst in dit verband naar gevoegde informatie die dateert van augustus 2018 (stukkenbundel verzoeker, stuk 8). In zijn op 30 november 2020 neergelegde aanvullende nota wijst hij, onder verwijzing naar informatie die hij daarbij voegt, op de ernstige impact van de economische crisis in Libanon gekoppeld aan de verspreiding van Covid-19 op de bijstand van UNRWA, dat over onvoldoende middelen blijkt te beschikken om effectief te reageren op de verspreiding van deze ziekte in de kampen en om de gevolgen van de economische crisis voor Palestijnse vluchtelingen op te vangen. Verzoeker betoogt dat de werking van UNRWA daarvoor al zeer problematisch was en dat het agentschap thans in een onmogelijke positie lijkt te raken. In zijn op 10 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota stelt verzoeker dat het algemeen gekend is “*dat de niet-werking van het UNRWA van die aard is dat wie onder het UNRWA stond in Libanon vatbaar is voor erkenning als vluchteling*” en verwijst hij naar meerdere arresten van de Raad waarin volgens hem geconstateerd wordt “*dat de huidige toestand van het UNRWA dusdanig is dat wie daaronder valt dient erkend te worden als vluchteling*”. Verzoeker wijst er verder op dat de vaststelling dat de werkomstandigheden van UNRWA kennelijk verslechterd zijn met zich brengt dat Palestijnse verzoekers om internationale bescherming die bijstand of bescherming genieten van UNRWA in beginsel van rechtswege onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève vallen. De problemen zijn van die aard dat de Palestijnse vluchtelingen over het algemeen gesproken niet langer kunnen rekenen op de bescherming en bijstand van het agentschap en dit ongeacht of UNRWA in het betreffende gebied al dan niet formeel werkzaam is, aldus verzoeker, die verwijst naar de principes die de Raad hierover in een aantal arresten heeft uiteengezet voor wat betreft Gaza. Verzoeker citeert in voormelde aanvullende nota verder uit een recent rapport van Nansen waarin ook wordt aangestipt dat de Raad in verschillende arresten besloten heeft dat omwille van de financiële problemen waarmee UNRWA kampt, het agentschap in het algemeen niet langer in staat is daadwerkelijke bijstand te bieden aan Palestijnen in Gaza en Libanon. Inzake de financiële crisis van

UNRWA wijst verzoeker in voormelde aanvullende nota nog op de berichtgeving van UNRWA hierover en een nota waarin de eigen medewerkers zouden worden opgeroepen om voldoende voedsel en brandstof op te slaan voor twee weken. Het lijkt er volgens verzoeker op dat UNRWA zijn eigen medewerkers niet meer kan bijstaan.

Ter terechtzitting verklaart de gemachtigde van het CGVS zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen wat betreft de conclusies die *in casu* moeten worden getrokken uit de COI Focus "*Lebanon – Palestinian territories – Jordan. The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*" van 23 februari 2021 (update) wat betreft de actuele mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht te vervullen.

Volgens het Hof van Justitie in voornoemde rechtspraak (*El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, zaak C-364/11), betreffende artikel 12, eerste lid, sub a) van de Kwalificatierichtlijn, thans artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU, "*dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden*" (§ 55), leidt "*niet alleen de opheffing van (...) (UNRWA), (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen*" (§ 56), is "*het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen*" (§ 57), en kunnen de woorden van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin, "*aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen*" (§ 58). (eigen onderlijning)

De partijen betogen niet dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Het gaat er dus om, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA dit agentschap in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin hij thans niet in staat is zijn opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder zijn bescherming staan. Om deze vraag te beantwoorden kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

In wezen blijkt uit de door de partijen overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft die het agentschap ertoe hebben gedwongen zijn bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden die verband houden met de Covid-19 pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het feit dat UNRWA, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds diensten verleent, doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in voormelde COI Focus "*Lebanon – Palestinian territories – Jordan. The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*" van 23 februari 2021 (update) dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar. Deze informatie wordt bevestigd door het artikel "*UN says US aid for Palestinian refugees will not cover the shortfall*" van Arab News van 29 januari 2021 dat verzoeker voegt bij zijn op 10 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota (stuk 33).

De Raad wijst er verder op dat in voormelde COI Focus van 23 februari 2021 herhaaldelijk wordt duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals het op zijn website verklaart, weliswaar zijn diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat het agentschap dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het geacht wordt te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschoefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevriezing van nieuwe

begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 27-32), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waarnaar in het rapport wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar/tot negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. Zoals het agentschap zelf aangeeft, dreigt UNRWA bovendien verder te snoeien in zijn diensten als er geen extra financiën komen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts onder andere de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftigtal leerkrachten dreigen bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de *lockdown* maatregelen.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker om internationale bescherming van de volledige uitwerking van het Verdrag van Genève zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoeker recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de vermelding in voormelde COI Focus van 23 februari 2021 van de eventuele hervatting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), wijst de Raad erop dat hij zich, rekening houdend met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen. Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel deze analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoonde dat verzoeker daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad noch in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval zo zou zijn.

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden hervormd en verzoeker dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN